

Megújított szövetség

Lekció: 1Pt 3,8-22/Textus: Mt 28,16-20

2018. december 16.

Ha léteznek bennünk az istentisztelethez kapcsolt pavlovi reflexek, akkor ennek az igének a felolvasása után némi hiányérzettel tekinthetünk körbe: hol a gyermek, hol a víz? Merthogy ez a keresztség sákramentumának a szerzetési igéje. Ma azonban nem egy gyermek megkeresztelése kapcsán, hanem a szövetségről szóló igehirdetés-sorozat részeként hangzik fel ez az ige. Isten szövetségére tekintve, annak részeként szeretnénk a keresztséggel foglalkozni.

A két kisebbik gyermekünk jelenleg bárányhimlős. Ezért most mindenkit, aki hozzánk látogatóba készül, megkérdezzük, átesett-e már a betegségen. Különböző válaszokat kapunk: „igen”, „nem”, „nem tudom”, „nem voltam beteg, de kaptam ellene oltást.” A közös ezekben a válaszokban az, hogy valami olyat mondanak magukról az emberek, ami vagy megtörtént velük vagy nem (betegség); vagy megtették velük mások vagy nem (védőoltás) – de ez nem rajtuk állt. Nagyon sokszor így találkozom a keresztség kérdésével. Nekiszegezik egymásnak olykor a kérdést az emberek: te meg vagy keresztelve? Van ez az „oltásod”, amit gyerekkorodban megkaptál azért, hogy...? És sokan nem tudják befejezni a mondatot. Miért is? Miért, mi ellen kaptuk ezt? Néha pedig egészen különös ötletek születnek azzal kapcsolatban, mire is jó a keresztség. Kárpátalján szolgáló lelkész kollégánk megosztott velünk egy történetet, amikor azzal az indokkal vittek hozzá egy csecsemőt megkeresztelni, hogy „nagyon síró, már mindent megpróbáltunk, talán még ha megkeresztelné, attól elmúlhatna ez a dolog.” Nos, sokan tanúsíthatjuk itt szülőik, akiknek a gyermekeink meg vannak keresztelve, hogy történetesen erre a problémára nem válasz a keresztelés. De ha nem is ennyire megmosolyogtató módon, mégis az emberek jó részében, ha szülőkké, nagyszülőkké lesznek, megjelenik egy hasonló bizonytalan elképzelés, és egy ebből fakadó erős kényszer, mely szerint a gyermeket mindenképpen meg kell keresztelni, mert az egyfajta védettséget ad.

Még egy dolog bevezetőként: nagy meglepetést szoktam kiváltani keresztény körökben, különösen lelkésztársaim között, amikor református lelkész létemre elmondom, hogy három hónapos koromban engem is megkereszteltek – római katolikus templomban, katolikus szertartás szerint. Összefér ez? Mindenkit megnyugtatok: összefér, a református egyház tökéletesen elfogadja a katolikus keresztséget is. Lényegi kérdés nem az, hogy milyen felekezeti rendtartás szerint kereszteltek meg bennünket, hanem hogy a konfirmációnk alkalmával megerősítjük-e immár saját elhatározásunk alapján a keresztségben felkínált szövetséget.

1. Mi köze a keresztségnek a szövetséghez?

Szeptember óta foglalkozunk azzal, mit jelent Isten szövetségében élni. Végigjártuk az utat, mit jelentett a szövetség Isten népe életében az Ószövetség idején. Múlt vasárnap értünk ennek a résznek a végéhez, amikor Ezékiel könyvében azt olvastuk, hogy Isten örök szövetséget köt Izrael népével, és megígéri, hogy ez a szövetség ki fog terjedni más népekre is. Most pedig az Újszövetségben találjuk magunkat. Ezékiel kora és a felolvasott újszövetségi ige elhangzása között sok idő, kb. ötszáz év telt el, de bár ez időben nagy ugrást jelent, logikailag nem annyira. Helyesebb is lenne az Újszövetséget megújított szövetségnek nevezni. Ugyanis nem egy teljesen új dologról van szó, hanem arról, hogy Isten megújította és kiszélesítette az Ó szövetségét. Eljött a Megváltó, Jézus krisztus, akiben Isten kiterjeszti az Ő ígéreteit mindenkire, aki hisz és bízik Benne.

Az Újszövetség, a megújított szövetség két nagyon fontos eleme lesz velünk: ma a keresztség, jövő vasárnap az úrvacsora szereztetési ígéje. Mindkettővel gyakran találkozunk, ha gyülekezetbe járó emberek vagyunk. Látunk gyakran keresztelést, részt veszünk az úrvacsorában. Szeretném hangsúlyozni, hogy ezekről a kérdésekről nem teológiai előadást szeretnék tartani. Nagyon sok jó, érdekes könyv van ebben a témában, ajánlom is mindenkinek szeretettel Czövek Tamás könyvét a keresztségről, ami kapható az irat-terjesztésben, nagyon jól körüljárja ezt a témát. Az igehirdetésben nem fogok belemenni olyan sokat vitatott kérdésekbe, mint pl. hogy melyik jobb: a gyermek- vagy a felnőttkorban végzett keresztség, vagy milyen formában helyesebb a víznek megjelennie a keresztelési szertartáson. Sokkal inkább az igének szeretnék a mélyére hatolni, és ez nem egyszerű feladat, amikor egy ilyen nagyon ismert, nagyon sokszor idézett és hallott szakasról van szó. De bízom abban, hogy Isten Szentlelke felfedi nekünk a keresztség titkát, és valamennyiünket megszólít ez az üzenet.

2. Miért nehéz ez a téma?

Történetileg rendkívül terhelt a keresztség kérdése. Sok protestáns közösség ez alapján határozza meg magát. Sokszor kapcsolódik hozzá egyfajta felsőbbrendűség is. Kölcsönösen az egyes formák hitvallói, a felnőtt- vagy a gyermekkeresztséget gyakorló közösségek, ha kívülről mutatnak is megértést egymás felé, valójában a többségnek az a meggyőződése, hogy az a jó, érett hitgyakorlat, amit ő képvisel, és a többiek tévednek. Hosszantartó meddő viták forrása ez.

3. Mi történik ott és akkor?

Fordítsuk figyelmünket a felolvasott ígére! Hol járunk, mit mond magáról Jézus, mit parancsol a tanítványainak?

Hol vagyunk?

Azt olvassuk, hogy Jézus feltámadása után még néhány napig a földön maradt. Azt a parancsot adta a tanítványainak, hogy menjenek Galileába, egy pontosan megadott helyre. Találkozóra hívja őket. A tanítványok oda is mennek, már az a tizenegy, aki megmaradt Júdas öngyilkossága után, és ott találkoznak a Mesterrel. Látják Őt, leborulnak előtte, elmondják, hogy „te vagy a Mester, hiszünk benned!” De némelyek kételkedtek. Amikor az igehirdetésre készülve ezzel az egyébként nagyon sokszor olvasott, nagyon ismert résszel találkoztam, megszületett bennem valami, ami korábban nem ragadott meg ennyire. Amikor a tanítványok találkoznak a feltámadt Jézussal, mindennek annyira egyértelműnek kellene lennie! Vitathatatlanul Ő az, akinek mondja magát, saját szemeikkel látják Őt. Némelyek mégis kételkednek. Én pedig ekkor egy furcsa megnyugvást éreztem. Nem jó dolog persze sokat kételkedni, de ha azok, akik látták Jézust, testi valójukban részesei voltak ennek a történetnek, mégis kételkednek, akkor mit várok attól, aki kétezer évvel később nem látja, csak keresi őt? Az ember szíve ilyen, az ember így működik: kételkedik akkor is, amikor egyértelműen láthatna.

A tanítványok úgy vannak jelen a történetben, hogy fogalmuk sincs, mi fog történni. A mennybemenetel történetéből tudjuk, hogy azt hiszik: Jézus valami földi uralmat itt most rögtön létrehoz. Sokat hallottak Tőle Isten országáról, Isten királyságáról, most tehát ugrásra készek. Valami történni fog, eltűnnek a rómaiak, létrejön egy szabad ország, egy territórium, ahol talán nekik is adatik valami lehetőség. De Jézus, amikor beszélni kezd, valami olyat mond, amire nem számítottak.

Mit mond magáról itt a feltámadott Jézus?

A Biblia nagy történetének az a bizonyos ötödik szakasza, amiről sokat beszéltünk, amiben mi is élünk, az egyház korszaka tulajdonképpen úgy kezdődik el, hogy Jézus kihirdeti az Ő teljhatalmát. Azt mondja a

tanítványainak: „*nekem adatott minden hatalom!*” Nekem adatott: ez azt jelenti: nem én szereztem magamnak, hanem ajándékba kaptam az Atyától. Adatott. Az Atya úgy döntött, hogy nekem ad minden hatalmat. Minden hatalom – olyan ijesztő ez! A görög „teljhatalom” szó, ami itt szerepel, még ijesztőbb, mint amit a fordítás vissza tud adni. Olvassuk az apostoli levelekben, hogy ez a hatalom azt jelenti: Őelőtte hajol majd meg minden térd. Sok mindent látunk, tudunk a kijelentésből, ami valóban arra mutat, hogy Jézusé minden hatalom. Nem véletlenül használja Jézus Krisztus személyére a korabeli kultúra az akkori legnagyobb uralkodónak, a római császárnak a méltóságjelzőit. Ami egyébként nem kis veszéllyel járt. Amiért is üldözték aztán a keresztényeket.

Innen indul minden. Jézus meghirdeti Isten országát, Isten uralmát. Amíg a földön járt, addig is erről beszélt: „elközelített az Isten országa.” Gyakran úgy gondolkodunk erről, mintha ez azt jelentené, hogy Jézus létrehoz egy mikro-közösséget, egy privát városállam-félét, egy oázist, ami a gyülekezet, vagy kiterjedtebben a keresztények közössége. Ez az elkülönített tér az Isten országa. De ez nem így van! Az, hogy Jézus meghirdeti: elérkezett Isten országa, azt jelenti, hogy az egész világra nézve elkezdődött Isten uralmának a megjelenése. Ami teljességében majd csak a végidőben lesz látható, de attól, hogy valami nem látható, attól még létezhet. Erről beszél Jézus, ezt erősíti meg: „enyém minden hatalom! Minden uralom nekem adatott!”

Mit parancsol Jézus a tanítványoknak?

Nem azt mondja nekik, hogy „tartsatok egy megbeszélést, mérleeljétek előnyök - hátrányok, kockázatok - nyereségek, siker - kudarc, erőforrások alapján; és ha úgy gondoljátok, akkor menjetek el, és tegyetek tanítvánnyá minden népeket! De csak ha azokat az embereket ez nem zavarja, és ha ők is egyetértenek.” Hanem azt mondja nekik: „Menjetek el! Tegyetek tanítványokká minden népeket! Kereszteljétek meg őket! Tanítsátok őket!”

Nagyon sokszor Jézusra úgy gondolunk, mint a szerető Fiúra, egy mennyei jó baráttra, aki velünk van, meghalt értünk. És ez mind igaz. Ezen a ponton azonban megcsillan valami abból, amit gyakran elfelejtünk: Jézusban a leghatalmasabb uralkodóval van dolgunk, aki szeretettel ugyan, de parancsol. Teljesen autoriter módon, amit a mai ember nehezen fogad el, pedig hatalmas szükségünk van erre.

Mit jelent ez most nekünk? Gondolhatnánk, hogy mivel Jézus a tizenegy tanítványhoz intézte ezt a parancsot, akkor tehát ez az apostoloknak szól. Az akkoriaknak és a maiaknak, a „hivatásosakra”: lelkeseknek, misszionáriusoknak. Sokszor találkozom ezzel a válasszal, amikor szószékről arra biztatjuk a gyülekezetet: menjetek, hirdessétek Isten igéjét a munkahelyeken, végezzétek a missziót a családjaitokban – hogy ez a hivatásosak dolga, az egyház feladata. A parancs azonban félreérthetetlenül minden tanítványnak szól.

Három dolgot szeretnék azzal kapcsolatban elmondani, mire hív ez a parancs bennünket, akik Isten szövetséges népe tagjainak valljuk magunkat. Ha te Krisztus tanítványa vagy, akkor ez a parancs neked szól. Mozdulatba hoz, lépésre hív. Elképzelhetetlen, hogy amikor egy teljhatalmú uralkodó azt mondja: „menj!” – akkor te ott maradj a helyeden! Mert lehet, hogy az indító szóra inkább hátrálni kezdesz, de mindenképpen valamelyik irányba kimozdulsz.

1. Az aktivitás, amire bennünket Isten hív, rendkívül sokoldalú. Néha azt hozza Isten eléd a mozdulásra hívó paranccsal, hogy maradj, állj helyt ott, ahol vagy, csak tedd ezt másként, mint korábban! A „menjetek el!” parancsa nem azt jelenti, hogy mindig találj egy új területet, amiben sikeres lehetsz, ami neked érdekes, amiben kibontakozhatsz. Na, majd itt megáld, mert eddig nem áldott meg. Na, majd itt hoz valami újat. Érted ezt? A parancs gyakran olyan aktivitást jelent, ami azt hozza, hogy ott, ahol vagy, nyisd fel a szemed: mire hív Isten! Ne várj arra, hogy odalépjön hozzád a kérdéseivel az,

akit érdekel az Evangélium, hanem te magad légy invitáló, bevonó, légy vélemény-formáló a közösségben, ahol vagy! Adj hangot az Evangéliumnak! Ne hallgass! Így leszel Jézus tanítványa, az Evangélium továbbadásának az eszköze. Jézus küld ki bennünket arra, hogy tegyünk tanítvánnyá, követővé mindenkit – nem a magunk, hanem az Ő követőivé.

2. Minden népre igénye van Istennek. Ez a második dolog, ahol bennünket is elér a parancs, ami ott és akkor a tanítványoknak szólt. Jézus Krisztus uralma kiterjed minden népre. „Minden nép” – az az egész világot jelenti, az emberiséget. Van ebben a mindenkire vonatkozó krisztusi igényben valami ijesztő, szokatlan, ha a világ vallási és kulturális sokszínűségére tekintünk. Sokan vissza is riadnak ennek a bejelentett isteni igénynek a valóságától, azt mondják, ez így túlságosan agresszív, expanzív. Jézus parancsa valóban azt jelentené, hogy nekünk feltétlenül el kell mennünk az Evangélium üzenetével olyan helyekre, ahol köszönik, de nem kérik? Ahol azt mondják, hogy „köszönjük, nem kérünk szórálapot! - Köszönjük, ez bennünket nem érdekel! - Megvan a mi saját hitünk. mindenki hisz abban, amit szeretne.” Kell hit, mert hit nélkül nem lehet élni. De valóban elég az, hogy mindenkinek meglegyen a saját hite, és ebben csak egy fajta a sok lehetséges választás közül a kereszténység? Elég lehet a többi, a másfajta hit is? Vagy komolyan kell venni Jézusnak az egész világra bejelentett igényét, és a bennünket kiküldő parancsát? Komolyan kell venni a missziókat azt a részét, ami megpróbálja feltérképezni az utolsó afrikai, ázsiai törzseket is, és ott próbálja az Evangéliumot terjeszteni? Komolyan kell venni a missziót olyan országokban, ahol nyilvánvalóan megölnek vagy börtönbe zárnak a hitedért? Sorolhatnám tovább a kérdéseket. A válasz, bármennyire nehezen felfogható és megérthető is: igen, mert Isten nagyobb a mi szívünkénél. Végső érv egyszerűen az, hogy Isten szereti azokat az embereket, és az, amiben ők vannak, az Evangélium szerint nem szolgálja a javukat.

Senki ne érten félre! Ez nem azt jelenti, hogy holnaptól erőszakosan le kell rohanni a világot! De azt jelenti, hogy Isten egész világra, minden népre, minden emberre vonatkozó igényét komolyan kell vennünk, látnunk kell, és arról nem szabad kicsinyhitűen lemondanunk. És mivel ez Isten munkája, ehhez emberi stratégia nem elég. Ő tudja, hogyan fogja elvégezni a munkát, hogyan fogja elérni ezeket az embereket – akikért egyébként nem is kell távoli földrészekre menni. Elég, ha belegondolsz a lakókörnyezetedbe, a panelház tizenegy emeletébe, vagy a kertés házadat körbevevő utcákba. Biztosan találsz olyan családot, olyan embereket, akikre nézve az az első reakció: „nekik aztán soha nem mondanám el az Evangéliumot!” Nagyon zavarnak, viszolygok vagy félek tőlük, idegenek, nincs utam hozzájuk, nincs kapcsolódási pont, eszembe sem jut, hogy a javukat akarjam! Gondolj erre a városra, vagy az országra, és bizonyosan találsz olyan csoportot, olyan társadalmi réteget, akiről azt gondold: lehetetlen, hogy az Evangélium örömhíre eljusson hozzájuk. Neked talán igen, de Istennek nem lehetetlen. Neki biztos, hogy dolga, terve van velük – ez is benne van a parancsban.

3. Vannak félreértések a missziói parancs körül. Sokan félreértik Jézus szavát, és azon felbuzdulva erőszakossá, kényszerítővé válnak, téríteni próbálják az embereket. Sokunknak ismerős az a félreértett missziói hevület, ami zsarolva, egzisztenciális szorítással közeledik felénk: „ha nem térsz meg, akkor nem kerülsz a mennybe!” Pedig a tanítvánnyá tétel, a megkeresztelés, a tanítás folyamat, így állnak előttünk Jézus szavai is. És a folyamatok sajátossága az, hogy hosszú ideig tartanak, semmiképpen nem egy ponthoz köthetőek. A munkát a Szentlélek végzi, Ő irányít. Nagyon nehéz egyensúlyt találni, de újra és újra álljunk Isten elé, és inkább legyünk jó értelemben megfontoltak, minthogy egyszer valakivel nagyon erőszakosak és kényszerítőek legyünk! Higgyük el, hogy ha Isten Lelke kényszeríti az embert, az sokkal erőteljesebb és hatásosabb, mint ha mi szorongatjuk a körülöttünk levőket!

4. A TITOK: megkeresztelkedve az Atya, Fiú, Szentlélek nevébe

Azt olvassuk a missziói parancsban: „*megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevébe.*” Mi ez a titok, mit jelent az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek a nevébe keresztelni? Meg szoktam kérdezni a keresztelési beszélgetésben, értik-e, tudják-e, mit jelent ez? A legtöbben azt gondolják, hogy ez egy megszokott szófordulat, egy régtől fennmaradt hagyomány, talán régen keresztet is vetettek volna az elhangzásakor, tradicionális népnyelvi formula, mint az hogy „Isten áldjon!” - semmi különösebb jelentősége nincs. Pedig van! Három képet szeretnék átadni, ami ennek a titkát felfedi előttünk. Mit jelent az, hogy mi az Atya, Fiú, Szentlélek isten nevébe (hangsúlyozottan *nevébe*, nem *nevében*) vagyunk megkeresztelve.

1. Az első kép a keresztség kapcsán a piacok, a vásárok világába visz bennünket. Az eredeti görög „*nevébe*” kifejezést adásvételi szerződésekben használta a korabeli köznyelv. Pl. ha egy pénzösszeg valakinek a tulajdonába került, akkor azt úgy mondták, hogy „*az ő nevébe*” került. A keresztség sákramentuma tehát a Szentháromság Istennek a tulajdonába kerülést, annak ünnepélyes megpecsételését jelenti. Nagy súlya van annak, ha kimondjuk: az Ő tulajdona leszek. A szülők egy része ezt nem tudja, amikor keresztelésre jelentkezik, hogy a gyermeke, az érte való felelősség persze az övé is marad, de valójában innentől kezdve Istené. Egyébként sosem is volt csak az övé, merthogy kezdettől Istenhez tartozik. A Szentháromság Isten nevébe megkereszteltetni azt jelenti tehát, hogy az Ő tulajdona leszek, Hozzá tartozom, Tőle függök. Ez azt jelenti, hogy gondot visel rólam, szeret engem – de jelenti azt is, hogy rendelkezik velem, joga van megmondani, mit tegyek, hogyan éljek. A Hozzá tartozásunk az identitásunk legmélyebb alapját képezi. Olyan biztonságot és szabadságot jelent, amiről korábban nem is álmodtunk.
2. A második képhez, amivel szeretném közelebb hozni, mit jelent az Atya, Fiú, Szentlélek Isten nevébe kereszteltetni, és ebben a szövetségi kapcsolatban élni, képzeljünk el egy teret, egy olyan közeget, ami építően, pozitívan hat ránk, pl. egy meleg családi otthon. Nem tudom, tapasztaltál-e már ilyet: belépsz egy otthonba, nincs semmi extra, nem szól melankolikus lágy zene, nincs gyertyafény, hanem csak egyszerűen attól, ahogyan ott emberek jelen vannak, ahogyan a dolgok a maguk természetességében történnek, jó lenni, hirtelen otthon vagy, befogadottnak tudod magad. Nagyon szeretünk ilyen közegekben létezni, ilyen helyekre tartozni. És képzeljétek el most ennek az ellenkezőjét is! Lehet, hogy ez a mindennapi életed valósága: egy olyan közeg, ahol valami észrevétlenül rombol, mintha lenne valami mérges gáz a levegőben, állandó kis koncentrációban, amit nem lehet kimutatni, de a hatása érvényesül, felhalmozódik benned, megmérgez, szépen lassan elpusztít mindent. Nagyon sok ilyen munkahely, ilyen légkörű vezető van a világban. Talán van egy főnököd, aki mindent kontrollál; egy munkahelyed, ahol nagyon-nagyon alacsony a bizalmi szint, ahol megjelenik az intrika, a cinizmus, a keserűség, és egy nap észreveszed, hogy ki nem állhatod ezt, de pontosan ugyanolyanná válsz, mint ők. Észreveszed magadon, hogy otthon pontosan ugyanúgy beszélsz a gyerekeddel vagy a házastársaddal, mint a munkahelyen beszélnek egymással, és nem akarsz ilyen lenni, de megmérgeződtél, hatott rád. Ebből a második képből megérthetjük, hogy az Atya, Fiú, Szentlélek istennel való közösség lehet az a közeg, az az atmoszféra, amibe mi belekereszteltetünk. Mit jelent ez? Olyan, mint amikor a partra vetett halacszkát beleteszik a vízbe. Az a közege, abban tud élni. Aki a keresztségben él valóságosan, az az Istené, Hozzá tartozik, az Atya, Fiú, Szentlélek jelenlétében van, és ez a jelenlét, mint egy atmoszféra, egy éltető közeg körülvesz, bárhova mész. Megvéd, amikor a környezetedből áradnak a negatív erők. Ha belépsz ebbe, akkor ebben élsz, körülvesz, átjár. Micsoda lehetőség ez! Talán keresztény emberként az a tapasztalatod, hogy ez nem ilyen egyszerű. Bár azt reméltük az elején, hogy ez az isteni közeg, jelenlét állandósul körülöttünk – a mindennapok tapasztalata mégis az, hogy nem így van. Mintha újra és újra elveszítenénk, kiesünk belőle, betör a régi. De bátorítson az, hogy ha ebbe a névbe kereszteltetted meg, ha Istenhez tartozol, akkor az Ő biztonságos, védelmező kö-

zege mindig nyitva van számodra, keresd kitartóan, kérd a jelenlétét – Ő pedig megnyitja azt neked és megajándékoz vele.

3. A harmadik kép a krízisek világába visz bennünket. Mi a jelentősége ilyenkor annak, ha valaki meg van keresztelve az Atyának, a Fiúnak, és a Szentléleknek a nevébe? A krízisek, a próbák azok a szakaszok az életünkben, amikor minden megrendül. Nem tudom, voltál-e már igazán mély krízisben. Teljesen normális, hogy ilyenkor minden megkérdőjeleződik. Lehullanak a felszínes dolgok, az imázs, az arculat, amilyen lenni szeretnél, amilyennek láttatni szeretnéd magad. Lehullanak a kifogások, a siránkozások, az, hogy ki miért olyan amilyen, és mit tettek velünk. Nyilvánvalóvá válik, hogy kik vagyunk a lényünk mélyén. Olyan ez, mint egy földrengés, vagy egy világégés, ami után ott marad a lényeg lecsupaszodva. Ilyenkor óriási jelentősége van annak, hogy valójában kihez tartozok, ki vagyok. Aki látta a Luther-filmet – az alaphán is megnéztük ezt a részletet – az ismeri azt, amikor Luthert az ellenfelei támadják, a Birodalmi Gyűlés előtt kell számot adni a hitéről, és nagyon vívódik. Egy éjszaka, amikor benne van ebben a szorításban, Isten előtt imádkozik, és azt mondja: „a Tiéd vagyok, ments meg!” Ugyanez a Luther később, amikor szellemi harcban áll, a legenda szerint fel is írja a szobája falára: „meg vagyok keresztelve!” Ez nem azt jelenti számára, hogy egyszer leöntöttek vízzel, és hozzá tartozik egy vallási közösséghez – hanem hogy Istenhez tartozik, az Ő tulajdona, Ő a közege, Ő az identitásának a legmélyebb lényege.

Azt mondhatod most: rendben van, jó dolog Istennel szövetségben élni, fontos dolog a keresztség, de akkor ez mit jelent? Gyorsan itt istentisztelet után, aki még nincs megkeresztelve, rögtön hit által ezt itt megtesszük? Nyilván nem! Nagyon fontos dolog két dolog között különbséget tenni. Nagyon fontos a keresztelésnek az ünnepélyes eseménye, a sákramentum, a rítus, amikor kiábrázolódik a szövetségkötés, akár gyermekkorban történik meg a szülők hitére és fogadalmára nézve; akár felnőtt korban történik meg személyes hitvallást követően. De a legfontosabb a valódi kapcsolatba lépés. Senki ne értse félre, amit most mondani fogok: a valódi kapcsolatba lépésnek nem feltétele a keresztség rítusa. Nagyon szép kiábrázolása ez a szövetségnek, a közösség előtt a hitvallás része. Mindenkit bátorítok, hogy ha ez a gondolat megéri benne, akkor lépjen, konfirmáljon, keresztelkedjen meg – de ez nem feltétele a valódi kapcsolatba lépésnek Istennel.

5. A név, amire a kapcsolat mutat

A tanítványi lét, az Istenhez való fordulás hit által történik, döntés kérdése. A kulcs pedig ebben a névben ragadható meg. A név, amibe kereszteltetünk, Isten neve. Isten nevének a lényege az, hogy Ő van, hogy Ő létezik. Ő az örök Létező. És bár egy, de háromféle személyben létezik. Így ismerhetjük meg Őt. Úgy mint Atya, az egyetlenegy. Úgy, mint Fiú, a Szabadító, Jézus, és az életet adó, vigasztaló Szentlélek.

Nagyon gyakran válogatnak a keresztények. „Nekem a kedvencem a Szentlélek, mert Ő megtapasztalható – de nem tudom, mit kezdjek a szenvedő Jézussal.” „Nekem a kedvencem Jézus, mert Ő emberré lett, ki lehet ábrázolni.” Másvalaki azt mondja: „sose volt egy rendes apám, ezért a kedvencem az Atya, ő majd biztosan kárpótol azért, amit nem kaptam meg a földi apámtól.” De rossz hírem van az így vélekedők felé: nem lehet válogatni, mert Isten ebben a háromban egy. Természetes, hogy valamelyik irányból könnyebb nekünk megragadni Őt, máshol meg nehezebb, de az Atya, Fiú, Szentlélek Isten hív bennünket az Ő szövetségébe. A keresztség, a tanítványi lét jelenti a szövetsége való belépést, erre küldi ki Jézus a tanítványait. Azokat is, akik az Újszövetség idejében éltek, és minket is, akik az Újszövetség népe vagyunk. Nem kellett beleszületnünk Izrael népébe, nem kellett az ábraháméhoz hasonló szövetségkötési rítusokat megtennünk kettéhasított áldozati állatokkal. Hanem hit által lehet Isten szövetségébe lépni. Ebbe az éltető közegbe, ebbe az élő kapcsolatba, ami, ahogy Péternél olvastuk: a megmentő keresztség. Olyan, mint a Noé bárkája, ami átvisz bennünket az özönvízen, ebben a világban.

Milyen szeretetteljes dolog ez Isten részéről, hogy ilyen egyszerűvé, könnyen elérhetővé, megragadhatóvá tette! De pontosan amiért ilyen egyszerű, ezért nagyon veszélyes, ha nem vesszük komolyan.

6. Befejezésül: mire hív bennünket Isten itt és most?

Először arra, hogy ebbe a közegbe, ebbe a kapcsolatba lépj bele, és újítsd ezt meg! Megpróbálhatod minél jobban megérteni, de nem ettől lesz jobb! Ha nem érted meg teljesen, akkor is beleléphetsz hit által. Nagyon sokszor abban a téveszmében élünk, hogy ha majd teljesen megértjük, akkor majd meg tudjuk ragadni. Hit által kell megragadni! A lényeg a közösség. Mert valahol az Újszövetség népe is egy közösség, ez nem változott. Nem úgy van, hogy az Ószövetségben Isten egy néppel kötött szövetséget, utána pedig jött ez az individualista korszak, amiben mi is élünk. Hanem az az igazság, hogy bár fontos az egyéni létünk, de az Újszövetségben, Jézus Krisztusban is a keresztség megmarad közösségi elemnek. Hiszen a keresztség, a tanítványi lét valójában a közösségbe kapcsol. Összetartozol azokkal, akik hasonlóan Krisztust követik. Ebben a közösségben való élés lesz az összetartozásnak az alapja, és ebben mutatkozik meg az Isten országa. *„Isten országa közöttetek van!- így mondja ezt Pál - hiszen egy Lélek által mi is mindannyian egy testté keresztteltettünk. Akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.”* (1kor 12,13) Erre hív bennünket Isten.

Másodsor: ez az üzenet legyen vigasztalássá számunkra! „Bárcsak Isten megváltoztatná a körülményeinket!” – mondjuk sokszor. Én is szoktam ezt kérni Tőle. Van is, hogy megteszi. Gyakran pedig másként dönt, és a körülmények megváltoztatása helyett a meglévő körülmények között ölel át az Ő jelenlétével. Így őriz meg, így visz ki, így tart meg. Lehet, hogy rögtön nem változik semmi, de az Ő vigasztaló jelenléte kíséri az életünket.

Harmadszor, végső soron, amikor adventben vagyunk, akkor örülhetünk, és magasztalhatjuk Istent Krisztus eljövendő uralmáért. Mert az Ő uralma nyilvánvalóvá lesz egy nap, és adventben erre is gondolunk, ezt is várjuk. Jézus Krisztus uralma kiábrázolódhat itt, a gyülekezet közösségében, és egy nap majd a világban is látható módon.

Isten adja meg nekünk, hogy ebbe a közösségbe be tudjunk lépni, ebben az értelemben meg legyünk kereszttelve, így legyünk keresztyének, Krisztushoz tartozóak, és hogy készek és képesek legyünk az örömhírt megosztani, tanítványként tanítvánnyá tenni mást is!

Ámen

(Thoma László)